

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 listopada 2014 roku w sprawie z powództwa W. A. przeciwko A. N. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zasądził od A. N. na rzecz W. A. kwotę 18.000 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 10 maja 2013 roku do dnia zapłaty, kwotę 1.730 zł odsetkami ustawowymi od dnia 10 maja 2013 roku do dnia zapłaty, nakazał pobrać od A. N. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotę 1.484,47 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych oraz zasądził od A. N. na rzecz W. A. kwotę 2.400 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany, skarżąc je w całości i zarzucając:

1. naruszenie prawa procesowego: art. 227 w związku z art. 217 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych pozwanego zawartych w piśmie procesowym pełnomocnika pozwanego oraz niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy istotnych dla jej rozstrzygnięcia, w szczególności czy do wypadku powoda doszło w okolicznościach przez niego wskazanych oraz na skutek zawinionego zachowania: pozwanego;

2. naruszenie prawa procesowego: art. 233 par. 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę materiału, wiarygodności i mocy dowodów zebranych w sprawie, uznanie, iż zeznania złożone przez świadków nie budzą wątpliwości, są jasne i rzetelne oraz stanowią dowód wskazujący na winę powoda w postaci nienależytego wykonania ciążących na nim obowiązków;

3. naruszenie prawa procesowego: art. 233 par. 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów bez wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, w tym dowodów i dokumentów w postaci notatki urzędowej z dnia 28 marca 2014 roku, z przesłuchania powoda ze stanowiska pozwanego z zeznań zawnioskowanych przez powoda świadków co przejawiało się w :

a. odmowie wiarygodności przedstawionego stanowiska przez pozwanego,

b. przyznaniu wiary zeznaniom świadków zawnioskowanych przez powoda mimo, iż ich zeznania były niespójne oraz różniły się od złożonych przez nich oświadczeń, w szczególności w zakresie miejsca zdarzenia oraz daty zdarzenia, bez wskazania dlaczego Sąd uznał za wiarygodne zeznania tych osób, a nie uznał za wiarygodne twierdzeń pozwanego,

c. odmowie wiarygodności zaprezentowanego stanowiska pozwanego, tylko na tej podstawie, że powód i zawnioskowany przez niego świadkowie zeznawali odmiennie, aczkolwiek po znacznym upływie czasu po zdarzeniu co doprowadziło do błędnej tezy, iż schody w chwili zdarzenia były nieodśnieżone pokrytego lodem, i śliskie za co winę ponosi pozwany,

4. naruszenie prawa procesowego: art. 227 k.p.c. przez błędną ocenę stanu faktycznego ustalonego przez Sąd przez przyjęcie na stronie 8 uzasadnienia, że schody na których doszło do upadku powoda były pokryte warstwą lodu i oprószone śniegiem, nie były niczym posypane, było tam ślisko oraz nie uwzględnienie wieku oraz stanu zdrowia powoda (stan pozawałowy), który swą niefrasobliwością i postawą dopuścił się przyczynienia do wypadku jak również nie wzięcia pod uwagę, iż w danym miejscu w dzień przed i w dniu wypadku powoda nie było innych zgłoszeń o zaistnieniu szkód z winy pozwanego,

5. naruszenia prawa materialnego: art. 445 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na nieodpowiedniej ocenie przyjętych kryteriów ustalenia wysokości zadośćuczynienia w odniesieniu do stanu faktycznego co skutkowało zasądzeniem zadośćuczynienia w wysokości rażąco wygórowanej, tj. aż 18.000 zł;

6. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na uznaniu, iż powód nie mógł ulec wypadkowi w innym miejscu i w innych okolicznościach pomimo, iż świadkowie zeznający

w sprawie nie byli naocznymi świadkami zdarzenia, a jedynie widzieli już leżącego powoda na schodach, jak również rozbieżności co do miejsca wypadku.

Skarżący wniósł także o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. P. na okoliczność rodzaju i zakresu podejmowanych czynności w ramach zimowego utrzymania, na terenie na którym doszło do powstania szkody.

W konkluzji apelacji pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji, ewentualnie zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu w całości.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe i stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd I instancji ustalenia, a w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści uzasadnienia.

Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu naruszenia przepisu art. 227 w zw. z art. 217 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych zawartych w piśmie procesowym pełnomocnika pozwanego. Należy wskazać, iż Sąd I instancji odniósł się szczegółowo i wyczerpująco do tych wniosków, wskazując podstawę ich oddalenia w treści uzasadnienia wyroku i zbędnym jest powielanie tej argumentacji. Niezależnie od powyższego zgłoszenie tego zarzutu jest niedopuszczalne w świetle przepisu art. 162 k.p.c. Należy bowiem zważyć, iż strony mogą w toku posiedzenia, a jeżeli nie były obecne, na najbliższym posiedzeniu zwrócić uwagę sądu na uchybienia przepisom postępowania, wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu; stronie, która zastrzeżenia nie zgłosiła, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy (art. 162 k.p.c.). Sąd Rejonowy oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu zgłoszonego przez pozwanego na rozprawie, na której obecny był profesjonalny pełnomocnik pozwanego. Nie zgłosił on zastrzeżeń w trybie wskazanego przepisu z wnioskiem o wpisanie ich do protokołu. Nadto w treści protokołu znajduje się zapis, iż pełnomocnicy stron zajmują stanowiska jak dotychczas, nie zgłaszają nowych twierdzeń wniosków i zarzutów. Sąd Okręgowy podziela zapatrywania wyrażone w orzecznictwie zgodnie, z którymi strona nie może skutecznie zarzucać w apelacji uchybienia przez sąd pierwszej instancji przepisom postępowania, polegającego na wydaniu postanowienia, które może być zmienione lub uchylone stosownie do okoliczności, jeżeli nie zwróciła uwagi sądu na to uchybienie w toku posiedzenia, a w razie nieobecności - na najbliższym posiedzeniu, chyba że niezgłoszenie zastrzeżenia nastąpiło bez jej winy (art. 162 KPC) (uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05SNC 2006 nr 9, poz. 144, str. 15, Palestra 2005 nr 12, str. 252, Biul. SN 2005 nr 10, MoP 2007 nr 5, str. 258, MoP 2006 nr 8, str. 429, Wokanda 2006 nr 3, str. 1, Wspólnota 2006 nr 16, str. 30, OSP 2006 nr 7-8, poz. 86, str. 402, MoP 2007 nr 4, str. 202, MoP 2005 nr 24, str. 1224, Wokanda 2005 nr 12, str. 6, Legalis).

Sąd Okręgowy nie podziela zarzutów apelacji dotyczących naruszenia art. 233 par. 1 k.p.c. Sąd I instancji przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe rozważania prawne, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Zgodnie treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i – ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zarówno w literaturze jak i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że ocena powyższa oparta nadto być musi na wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego,

przez co należy rozumieć uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Wielokrotnie w orzecznictwie sądów odwoławczych oraz Sądu Najwyższego podnoszono, iż zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 może zostać uwzględniony jedynie w przypadku wykazania jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, a także w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, nie publik., LEX 56906). Natomiast nie czyni zarzutu tego skutecznym przedstawianie przez skarżącego własnej wizji stanu faktycznego w sprawie, opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów, a nawet możliwość w równym stopniu wyciągnięcia na podstawie tego samego materiału dowodowego odmiennych wniosków (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lipca 2008 r. VI ACa 306/08; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, LEX 56906; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, nie publik., LEX 52753; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r. II CKN 572/99, nie publik., LEX 53136).

Odnosząc powyższe stwierdzenia do stanu istniejącego w niniejszej sprawie stwierdzić trzeba, że apelujący nie wykazał, aby Sąd pierwszej instancji dokonując oceny materiału dowodowego dopuścił się naruszenia zasad logicznego rozumowania, bądź dokonał jej w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego. Sąd pierwszej instancji dokonał wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odniósł je do pozostałego materiału dowodowego.

Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. skarżący upatruje w uznaniu, iż zeznania złożone przez świadków nie budzą wątpliwości, są jasne i rzetelne oraz stanowią dowód wskazujący na winę pozwanego w postaci nienależytego wykonania ciężących na nim obowiązków. Skarżący podnosi, iż Sąd I instancji błędnie dał wiarę świadkom zgłoszonym przez powoda skoro w treści ich zeznań istnieje szereg nieścisłości, niespójności co do miejsca zdarzenia oraz daty zdarzenia, a nadto, iż świadkowie zeznawali po znacznym upływie czasu od zdarzenia, co zdaniem skarżącego doprowadziło do błędnej tezy, iż schody w chwili zdarzenia były nieodśnieżone. Należy jednak wskazać, iż nieścisłości pojawiające się w zeznaniach świadków nie mają istotnego przełożenia na ocenę ich wiarygodności. Należy podnieść, iż odległość czasowa pomiędzy zeznaniami świadków, a zdarzeniem wynosiła niemal 1,5 roku. W takim okresie zacierają się w pamięci zdarzenia szczegółowe, które nie zmieniają jednak całego obrazu zdarzenia. Należy bowiem podkreślić, że świadkowie zgodnie zeznawali co do istotnych okoliczności zdarzenia tj. co do tego, iż powód poślizgnął się, że miało ono miejsce na schodach niedaleko dworca Ł.. Brak zgodności co do daty, w której nastąpiło zdarzenie oraz ścisłego oznaczenia schodów przy których miało miejsce, świadczy o tym, iż świadkowie ci nie porozumiewali się co do treści swoich zeznań, nie uzgadniali ich.

Brak również jakichkolwiek podstaw do przedstawiania przez skarżącego własnej wersji przebiegu zdarzenia, w szczególności nieuzasadnione są twierdzenia, iż upadek powoda nastąpił z powodu wieku i stanu zdrowia powoda i jak twierdzi skarżący „jest wysoce prawdopodobne” aby wypadek mógł spowodować chwilowy zawrót głowy lub omdlenie. Ta okoliczność nie została wykazana.

Należy również wskazać, iż pozwany powołuje się na notatkę służbową z 28 marca 2014 roku na potwierdzenie błędnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I Instancji. W aktach stawy znajduje się jedynie notatka z 28 marca 2013 roku. Została ona podpisana przez Inspektora M. K. i jako dokument prywatny stanowi jedynie dowód na to, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Wobec powyższego nie może stanowić podstawy skutecznego zarzutu błędnej oceny dowodów.

Brak podstaw również do zarzucenia Sądowi, iż nie wskazał nieprawidłowości lub winy jakiej dopuścił się powód. W treści uzasadnienia Sąd Rejonowy wskazał, iż schody, na których doszło do wypadku były śliskie, a odpowiedzialnym za utrzymanie porządku i czystości na schodach by pozwany.

Niezrozumiałym jest wskazany w treści uzasadnienia apelacji zarzut naruszenia art 322 k.p.c. w odniesieniu do ustalenia przez Sąd Rejonowy wysokości zadośćuczynienia. Należy bowiem wskazać, iż Sąd I instancji posiłkował się tym przepisem ustalając wysokość odszkodowania, a nie zadośćuczynienia. Praktyka ta jest jak najbardziej dopuszczalna i nie stanowi o zasadności tego zarzutu.

Sąd Okręgowy nie podziela podniesionego zarzutu naruszenia art. 445 § 1 k.c., który sprowadza się do niewłaściwego, zdaniem skarżącego, określenia wysokości zadośćuczynienia. Słusznym jest pogląd, iż zarzut niewłaściwego określenia wysokości zadośćuczynienia mógłby być uwzględniony tylko wtedy, gdyby nie zostały wzięte pod uwagę wszystkie istotne kryteria wpływające na tę postać kompensaty. Uwzględnienie omawianego zarzutu mogłoby nastąpić także wtedy, gdyby sąd uczynił jedno z wielu kryteriów decydujących o wysokości zadośćuczynienia elementem dominującym i przede wszystkim w oparciu o nie określił wysokość takiego zadośćuczynienia. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 10 października 2014 r., I ACa 1196/13). Sąd Okręgowy podziela zapatrywania i ocenę wyrażoną przez Sąd I Instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W przedmiotowej sprawie ustalona wysokość zadośćuczynienia odpowiada rozmiarowi doznanej krzywdy, cierpień fizycznych i psychicznych, uszczerbku na zdrowiu.

Niezasadnym jest również podniesiony w treści uzasadnienia apelacji zarzut przyczynienia się powoda do szkody, który miałby polegać na tym, iż skoro powód widział jaki jest stan schodów w chwili gdy zdecydowała się z nich skorzystać to miał świadomość potencjalnego niebezpieczeństwa. Brak jednak w zgromadzonym materiale dowodowym dowodów, które uzasadniałyby przyjęcie powyższej tezy i postawienie powodowi zarzutu zawinionego zachowania, pozostającego w adekwatnym związku przyczynowym z odniesioną szkodą.

Sąd nie uwzględnił zgłoszonego w apelacji wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. P. na okoliczność rodzaju i zakresu podejmowanych czynności w ramach zimowego utrzymania, na terenie na którym doszło do powstania szkody. Zgodnie z art. 381 k.p.c. Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Skarżący nie wykazał aby powołanie tego świadka w postępowaniu przed Sądem I instancji było niemożliwe albo aby potrzeba powołania tego dowodu wynikała później. Wobec powyższego wniosek ten nie zasługuje na uwzględnienie.

W tym stanie rzeczy, biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną, orzekając jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jednolity Dz.U.2013.460). Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.